

„Zakaj niso tebe izvolili,“ je zaklical Janezek.
„Zato, ker je na moji strani pravica!“

„No, pa se ti prvi pelji, saj je vse eno,“ je rekel Nacek mirno, dasi je bil malo jezen in je bila to zanj precejšna kazen, da je dobil Janezek več glasov.

Janezek pa je zmagoslavno sedel na lepe sanice. Še enkrat se je zvonko zasmeljal, in že so zdrčale sanke. Pa joj nesreče! Zavile so proti kamenju, zadele se in prevrnile. Janezek je zajokal, skobalil se iz snega, in iz noška mu je pritekla kri. Kar je bilo pa še huje — sram ga je bilo pred tovariši. Urno jo je popihal jokaje domov.

„Za božjo voljo, kaj pa je?“ so se ustrašili mati, ko so ga zagledali. „Kje si se pobil, Janezek?“

„V dolini smo se sankali, pa sem padel,“ je jokajl sinček.

Mati, ki so poznali Janezkovo trmico, so mu pa še malo ponagajali. „Prav, prav, Janezek! Gotovo si hotel biti prvi, pa si jo iztaknil. Te bo že izučilo! Kdor se prvi nastavi, jo prvi dobi. Zapomni si to!“

„Res je bilo tako! Pa ne bom več tak!“ je obljubil Janezek in upamo, da je tudi izvršil svojo obljubo.

Bogumil Gorenjko.



Naš Tonček.

Kar naš Tonček hodi v črevljih.
nosi svoje prve hlače,
modro z očkom zna kramljati,
prav kot očka — nič drugače.

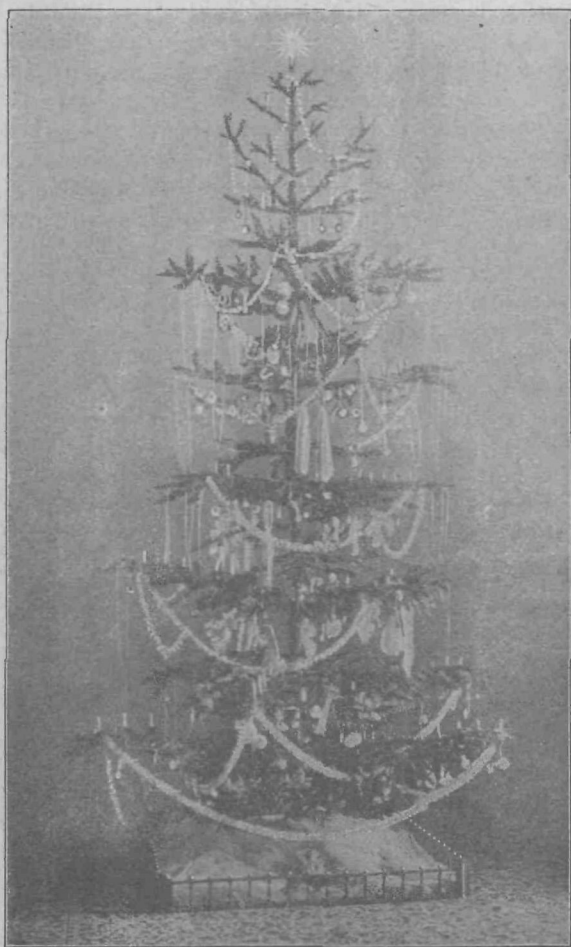
Vendar danes tam pri peči
mu obraz na jok se sili —
Neokreten je od mraza,
da se očku v srce smili.

Strička on je šel tepežkat,
slabo tamkaj ni naletel,
toda na sneženi poti
se z nogami je zapletel.

Zvrnil se je v sneg vodeni,
pa razstresel vse iz rute.
Vem, da dolgo ne bo zabil
Tonček naš te zime krute.

Mokriški.





Božično drevesce.